

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΑΘΗΝΗΣΙ 15 ΙΟΥΝΙΟΥ 1903

ΓΡΑΦΕΙΟΝ: Ἐν Ἀθήναις
Ὀδὸς Τριπόδων ΙΙ
Συνοικία Πλάκας

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΔΗΜΗΤΡ. Κ. ΧΑΡΒΑΤΗΣ

Τὸ φύλλον τιμᾶται λεπ. 20

ΕΤΟΣ Α΄. ΦΥΛΛΟΝ 12^{ον}

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ (προπληρωτέαι)
ΕΞΩΤΕΡ. ἔτησίαι δρ. 4.— ἑξάμ. δρ. 2.50
ΕΞΩΤΕΡ. » φρ. χρ. 5.— » φρ. χρ. 3.—

TOMES WORKMAN

Ο ΕΛΕΦΑΝΤΙΝΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος).

Ἡ Μαρία στενάζουσα ἐγονάτισε πρὸ αὐτοῦ.
— ὦ, σώσατε τὴν ζωὴν μου! ἀνεκραύγαζε· λυπηθεῖτέ με, μὴ μὲ σκοτώσετε.

Περιεπιτύχη μετὰ δυνάμεως τὴν χεῖρά του, τὴν ὁποίαν περιέβρεχε μὲ δάκρυα, τὰ ὁποῖα ἀφθόνως ἔτρεχον ἐπὶ τῶν παρειῶν της, ἀλλ' οὐδόλως τὸ ὄχρον καὶ τρέμον πρόσωπόν της, ἡ ἀγωνία καὶ ὁ τρόμος ὅσους ἦτο ἐξωγραφισμένους εἰς τὰ μάτια της, τὰ ὁποῖα ἱκετευτικῶς ἐσήκωσε πρὸς αὐτόν, ἠδυνήθησαν νὰ μαλλάξουν τὴν καρδίαν του. Διὰ τῆς ἐλευθέρως χειρὸς του τὴν ἤρπασεν ἀγρίως ἀπὸ τὸ στήθος.

— Θὰ μᾶς πῆς τι ἔκαμες τὸν Ὑποκόμητα; ἐκραύγασεν.

— ὦ, ὄχι, ὄχι, ἐφώναζεν ἐν ἀπογνώσει. Δὲν ἔμπορῶ, δὲν ἔμπορῶ. — Φέρετέ μου ἐν σχοινίον, ἀνεφώνησεν ἀγρίως.

Πολλοὶ ἐκ τῶν ἀνδρῶν εἶχον φέρει μεθ' ἐαντῶν σχοινία μὲ τὰ ὁποῖα θὰ ἔδενον τοὺς αἰχμαλώτους, τοὺς ὁποίους ὑπέθετον ὅτι θὰ συνελάμβανον καὶ ἐν ἐκ τούτων ἐδόθη εἰς αὐτόν. Εἰς τὸ

ἐν ἄκρον ἐγένετο μὰ θηλειὰ καὶ τὸ ἄλλο ἄκρον ἔρριψαν εἰς ἓνα δοκόν, ὃ ὁποῖος ἦτο ὑπεράνω των. Τότε, ἂν καὶ ἡ κόρη ἐξεφώνει καὶ ἠγωνίζετο, ὃ σιδηροργὸς ἔβαλε τὰ χεῖρα της εἰς τὸ ἰδικόν του καὶ μὲ τὸ ἄλλο ἐπίεσε τὴν θηλειάν περὶ τὸν λαιμόν της. Οἱ ἄνδρες σχεδὸν ἡμιθανῆ τὴν ἔσυραν εἰς τοὺς πόδας της, ἐνῶ αὐτὴ ἐξηκολούθει νὰ κλαίῃ, νὰ ἀνθίσταται καὶ νὰ ἀποδιώκῃ μαριωδῶς τὸ σχοινίον, ὅπερ ἤρριψε νὰ τὴν σφίγγῃ. Μετὰ μίαν στιγμὴν ἡ Μαρία θὰ ἐσπάρασσεν εἰς τὸν ἄερα. Αἴφνης ἡ θύρα τῆς σκευοθήκης ἠνοιχθή καὶ μία καθαρά, ἠχητικὴ φωνὴ διέταξεν αὐτοὺς νὰ σταματήσωσιν. Οἱ ἄνδρες ἐστράφησαν γύρω των ἐν ἐκστάσει. Πρὸ αὐτῶν ἴστατο ὁ Ὑποκόμης τῆς Τρονβίλλης μὲ τὸ ἔτιφος εἰς τὴν χεῖρα.

— Ἄ! εἶπεν μὲ ψυχρὰν καὶ σταθερὰν φωνήν, ἔτσι σεῖς ἐγκαινιάζετε τὴν βασιλείαν τῆς ἐλευθερίας, τῆς ἀδελφωσύνης καὶ τῆς ἰσότητος μὲ τὸ αἷμα καὶ τὰ δάκρυα μᾶς ἀβλαβοῦς κόρης; Σεῖς λέγετε περὶ τῆς ἀδικίας καὶ τῆς τυραννίας τῶν εὐγενῶν καὶ αἱ χεῖρές σας εἶναι ἐρυνθραῖ ἀπὸ ἐγκλήματα τὰ ὁποῖα κίμνον τὸ ὄνομα τοῦ Γάλλου μισητὸν καθ' ὄλον τὸν κόσμον. Δειλοί, κακοῦργοι, τῶν ὁποίων τὸ αἷμα ἠθέλε μολύνει τὸ

ἐν ἄκρον ἐγένετο μὰ θηλειὰ καὶ τὸ ἄλλο ἄκρον ἔρριψαν εἰς ἓνα δοκόν, ὃ ὁποῖος ἦτο ὑπεράνω των. Τότε, ἂν καὶ ἡ κόρη ἐξεφώνει καὶ ἠγωνίζετο, ὃ σιδηροργὸς ἔβαλε τὰ χεῖρα της εἰς τὸ ἰδικόν του καὶ μὲ τὸ ἄλλο ἐπίεσε τὴν θηλειάν περὶ τὸν λαιμόν της. Οἱ ἄνδρες σχεδὸν ἡμιθανῆ τὴν ἔσυραν εἰς τοὺς πόδας της, ἐνῶ αὐτὴ ἐξηκολούθει νὰ κλαίῃ, νὰ ἀνθίσταται καὶ νὰ ἀποδιώκῃ μαριωδῶς τὸ σχοινίον, ὅπερ ἤρριψε νὰ τὴν σφίγγῃ. Μετὰ μίαν στιγμὴν ἡ Μαρία θὰ ἐσπάρασσεν εἰς τὸν ἄερα. Αἴφνης ἡ θύρα τῆς σκευοθήκης ἠνοιχθή καὶ μία καθαρά, ἠχητικὴ φωνὴ διέταξεν αὐτοὺς νὰ σταματήσωσιν. Οἱ ἄνδρες ἐστράφησαν γύρω των ἐν ἐκστάσει. Πρὸ αὐτῶν ἴστατο ὁ Ὑποκόμης τῆς Τρονβίλλης μὲ τὸ ἔτιφος εἰς τὴν χεῖρα.

Ἐργαστήριον Ν. Γύζη.

ξίφος τοῦ ληστοῦ, νομίζω, οἱ εἰς τὸν Θεὸν θὰ προξενήσῃ εὐχαριστήσιν νὰ ἴδῃ τὴν γῆν καθαρισμένην ἀπὸ μερικοὺς ἀπὸ σᾶς. Λοιπὸν εἰς ἀπὸ σᾶς ἐπιθυμῶ τὴν τιμὴν νὰ ἀποθάνῃ διὰ τοῦ ξίφους ἐνὸς εὐγενοῦς ;

Ἐκεῖνοι οἵτινες εὐρίσκοντο πλησίον του ὀπιθοχώρησαν καθὼς οὗτος ἐπροχώρησε κατὰ ἐν βῆμα· ἀλλ' ὁ σιδηρουργὸς μὲ μίαν ἀσαφῆ κραυγὴν ὀργῆς ἐσπρωξεν αὐτοὺς κατὰ μέρος καὶ ὕψωσε τὴν σφῦραν ὑπεράνω τοῦ ὤμου του, ἀλλὰ τὸ κτύπημα οὐδέποτε ἔπεσε. Εἰς ἀνήρ ἦλθε σχεδὸν πετῶν διὰ τῆς ἐξωθύρας.

— Σωθῆτε ἀνεφώνησεν, ἀπνευστί, οἱ Ἄγγλοι ἔρχονται ἐναντίον μας.

Ἡ συμβουλή ὁμως ἦλθε πολὺ ἀργά, διότι μόλις ὤρμησαν εἰς τὴν ἐξωθύραν, εὐρέθησαν ἀντιμέτωποι κατεχαλωμένων προσώπων καὶ ἀπαστραπιδίων ξιφιδίων ἐνὸς ἀγῆματος Ἄγγλων πεζοναυτῶν, οἱ ὅποιοι εἶχον ἀποβιβασθῆ ἐκ τῆς φρεγάτας καὶ οἱ ὅποιοι ὄλως τυχαίως συνήντησαν τὸν Ῥαούλ, ἐνῶ ἔτρεχε διὰ τοῦ δάσους καὶ ἠκολούθησαν αὐτὸν ταχέως διὰ νὰ σώσωσι τὸν Ὑποκόμητα. Ὁ Ἄγγλος ἀξιωματικὸς ἐπροχώρησε μὲ τὸν Ῥαούλ πλησίον των.

— Κάτω τὰ ὄπλα σας, ἐφώναξεν ἐν προφορᾷ Γαλλικῇ, καὶ ἀμέσως λόγχοι, δίκρανα καὶ αὐτὴ ἢ σφῦρα τοῦ σιδηρουργοῦ ἔπεσαν ἠχοῦσαι ἐπὶ τοῦ πατώματος.

— Ἄ, κύριε Ὑποκόμη, εἶπεν, βλέπω, οἱ μετὰ μίαν στιγμήν δὲν θὰ ὑπάρχετε πλέον· ἐάν ὁμως αὐτοὶ ἔβλαπτον ἔστω καὶ μίαν τρίχα τῆς κεφαλῆς σας, θὰ ἐκρεμῶντο ὄλοι ἀνεξαιρέτως. Ἡμεῖς τώρα πρέπει νὰ τοὺς τιμωρήσωμεν ἀμέσως, ἄλλως θὰ τοὺς ἔχωμεν νὰ ψιθυρίζωσιν γύρω μας ὡς φωλεὰ μελισσῶν.

Ὁ Ὑποκόμης ἔσκυψε καὶ ἔλαβε τὸν ἐλεφάντινον σταυρὸν, ὁ ὁποῖος ἔκειτο εἰς τοὺς πόδας τοῦ σιδηρουργοῦ καὶ ἔλαβε τὴν Μαρία ἀπὸ τὴν χεῖρα, ἡ ὁποία ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε δυνηθῆ νὰ λυτρωθῆ τοῦ σχοινίου, τὸ ὁποῖον τὴν ἔσφιγγε.

— Ἐλα, Μαρία, εἶπεν εὐγενῶς, ἐνῶ ἔσταμάτα εἰς τὴν ἐξωθύραν.

Ὁ Ἀξιωματικὸς ἐκτύπησεν ἐκπεπληγμένος.

— Ὅχι παρανομίας, κύριε Ὑποκόμη, εἶπεν ἀποτόμως, διότι φοβοῦμαι εἶναι μία προσθήκη εἰς τὸ πλήρωμα τοῦ πλοίου καὶ διὰ τὸ ὁποῖον ὁ πλοίαρχος θὰ ἀντεῖπῃ.

— Ἐπιτρέψατέ μου, εἶπεν ὁ Ὑποκόμης, νὰ σᾶς παρουσιάσω τὴν μνηστήρ μου Δίδα Λαβουαζιέρ.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἐκτύπησε πρὸς αὐτὸν περιέργως, ἀλλ' ἐν βλέμμα ἐκ τοῦ εὐγενοῦς καὶ λεπτοῦ προσώπου τῆς Μαρίας, ἀγαμειμμένον τώρα μετ' ἀσθενοῦς ἁδοειδοῦς ἐρυθρότητος, ἔσχε τὸ κρυπτόμενον μεδίωμα ἀπὸ τὰ χεῖλη του.

— Συγχωρήσατέ με, κ. Ὑποκόμη, εἶπε μετὰ

σεβασμοῦ· βεβαίως ὁ πλοίαρχος θὰ χαρῆ νὰ δεχθῆ τὴν Δίδα.

Τότε ἐστράφη πρὸς τοὺς ἄνδρας του καὶ ὠμίλησεν Ἄγγλιστί.

— Τώρα, κύριοί μου, προχωρήσατε καὶ πιύσατε κατὰ πρόσωπον τοῦτον τοὺς δολοφόνους, ἐμπρὸς, ταχέως.

Τὸ ἀργυροῦν κιβώτιον εἶναι ἀκόμη ἐν τῇ κατοχῇ τῶν ἀπογόνων τοῦ Ὑποκόμητος καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ περιεχῆ πολλοὺς ἐκ τῶν ἀνεκτιμῆτων λίθων, οἱ ὅποιοι ἤστραψαν καὶ ἔλαμψαν εἰς τὰς σκοτεινὰς ἀκτῖνας τοῦ κηρίου κατ' ἐκείνην τὴν ἀπαισίαν νύκτα τοῦ 1793· ἀλλ' οὗτοι φαίνονται ὡς μικρὰς ἀξίας συγκρινόμενοι πρὸς ἓνα μικρὸν ἐλεφάντινον σταυρὸν προσκεκολλημένον εἰς μίαν θρανισμένην ἄλυσον, μίαν φορὰν τὸ κτήμα ἐνός, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἕκαστον μέλος οἰκεγενείας θὰ ἐπεθῆμει νὰ κατήγετο.

Ἀθῆναι.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Γ. ΑΓΓΕΛΟΥ

ΤΟ ΔΑΚΡΥ

Τι ὑψηλότερον, εὐγενέστερον, γλυκύτερον, εὐεργετικώτερον τῆς μικρᾶς ἐκείνης διαφανοῦς ὡς κρύσταλλον σταγόνας τὴν ὁποῖαν ὀνομάζομεν δάκρυ ;

Ἐσκέψθητε ποτε ποῖαν ἐκδοῦλευσιν παρέχει εἰς τὸν ἄνθρωπον, εἰς τὸν ἄνθρωπον τὸν πάσχοντα ἠθικῶς ἢ σωματικῶς, εἰς τὸν αἰσθανόμενον πολὺ, εἰς τὸν ὑψιστάμενον οἰανδῆ ποτε σφοδρὰν συγκίνησιν ;

Ἐχει στῆσει τὴν φωλεάν του εἰς τὴν ἀδρότεραν τῆς καρδίας μας πτυχὴν καὶ ἐκεῖθεν κατασκάπτει ὄλας τὰς ἐντυπώσεις τῆς εἶναι πάντοτε πρόθυμον νὰ μᾶς δώσῃ τὴν θεῖαν ἀρωγὴν του !

Ὅτε θάνατος σκλήρως μᾶς ἀφαρπάζει προσφιλῆς ὄν, ὅτε βλέπομεν τὴν ὠραιότεραν τῶν ἐλπίδων μας οἰκτρῶς διαψευδομένην, τὰ νεανικὰ χρυσάκινα ὄνειρά μας διαλυόμενα εἰς τὴν πνοὴν τῆς παγερᾶς πραγματικότητος, τὴν εὐτυχίαν μας συντριβομένην, εἰς περίστασιν τέλος καθ' ἣν πάντες μᾶς ἐγκαταλείπουν καὶ ἐκεῖνοι ἔτι τοὺς ὁποῖους ἐνομίζομεν ὡς τοὺς μᾶλλον ἀφοσιωμένους πρὸς ἡμᾶς, ποῖος ἔρχεται νὰ μᾶς παρηγορήσῃ, νὰ ἀνακουφίσῃ τοῦ ἄλγους τὸ ταλαίπωρον στῆθος μας, νὰ γλυκάνῃ τὸν πόνον μας ; Πάντοτε ὁ πιστὸς μας φίλος, τὸ μικροσκοπικὸν δάκρυ !

ὦ ! τὸ οὐράνιον, τὸ ὠραῖον, τὸ ἀγαθόν, τὸ θεοπέσιον δάκρυ ! Τίς ἐξ ὑμῶν δὲν ἐδάκρυσέ ποτε, τίς ἐξ ὑμῶν δὲν ἠσθάνθη τὴν καρδίαν του ἐλαφρυνομένην, τὸν πόνον τῆς ψυχῆς του ἐλαττούμενον, τὴν παραφορὰν του πρᾶννομένην, εἰς τὴν φιλόστοργον θωπείαν του ; Ἡρέμα διολισθαῖνον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν μας, τὸ ἐλαφρότατον αὐτὸ γέννημα τῆς ψυχῆς μας, συνανοφῆρει μέρος τῆς πικρίας μας, τῆς ὀδυνηρᾶς ἐντυπώσεώς μας, τῆς συγκινήσεώς μας. Ἐάν ὑπάρχῃ τις ἐξ ὑμῶν, ὅστις οὐδέποτε ἐδοκίμασε τ' ἀνωτέρω δὲν τὸν συγχάριω καθόλου ! Τὸν λυποῦμαι, ναὶ τὸν λυποῦμαι εἰλικρινῶς, διότι τοῦτο δὲν θὰ ἐδήλου ὅτι τῷ ἐλειψαν αἱ

ΗΛΙΟΓΕΝΝΗΤΗ

Τὰ χρυσοφυτρωμένα τὰ μαλλιά
Τὰ λαμπερά, τὰ ὀλόμουρα τὰ μάτια,
Τ' ἀφροπλάσμενα ὀλόλευκα κορμιά,
— Κομᾶτια ἀσῆμι καὶ χρυσοὺς κομᾶτια —
Τὰ χεῖλη τὰ κοράλινα τ' ἀχνά,
Τὰ τρυφερά χαμόγελα — κι' ἀκόμα —
Τὰ δάκρυα τῶν ματιῶν θερμὰ θερμὰ
Καὶ τὸ λευκὸ τῆς ὠμορφάδας χρῶμα,
Ὅλα μὴ πλάσι φκιάνουν γαλανήν,
Ὅλα μὴ λουλουδένια πλάσι φκιάνουν
Καὶ μὴν εἰκόνα δείχνουν φωτεινὴν
Ποῦ ἡ μάγισσες λιογέννητες θὰ ὑφάνουν.

Καὶ μέσ' ἰστὸ θεῖον εἰκόνημα θωρῶ
Τῆς ὠμορφίης τὰ μυρωμένα ἀχνάρια
Νὰ στεφανώσουν πάλι ἓνα καιρὸ
Μὲ τὰ τρανὰ τῆς πέννας παλληκάρια
Τῆ μάγισσα τοῦ ὄνειρου τὴν τρανήν,
Τῆ ῥήγισσα τοῦ νοῦ τὴν ποῖο μεγάλην,
Τῆ θεῖα πεντάμορφη, τῆ γαλανήν,
Τὴν πρώτην Ἡλιογέννητην ἰστὰ κάλλη !

Κέρκυρα. Ἀπρίλιος — 1902.

ΜΙΛΙΟΣ ΒΕΑΚΗΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΣΤΗΝ ΣΚΕΥΙ

Γυρεύει ἀπὸ τὸ σῶμα
νὰ τρέξῃ μὴν ἡμέρα,
ἴστον ἀπειρον αἰθέρα,
ἴστὰ πλάτη τ' οὐρανοῦ.

Τὸ μαῦρο τὸν πλανῆτη
ὀλόχαρα ν' ἀφήσῃ,
ἐλεύτερη νὰ ζῆσῃ
ἀφ' τῆ σκλαβιά τοῦ νοῦ.

Νὰ τρέξῃ μέσ' στ' ἀστέρια
ν' ἀφήσῃ τὴν ὀρφάνη
μὲ κάποιον ἐκεῖ ἴστὰ οὐράνη
γλυκὰ ν' ἀδελφωθῆ.

Ν' ἀπλώσῃ τὰ φτερά της,
τῆ λάμψι τῆς νὰ χύσῃ,
ἴστῃ λευτεριά ν' ἀφήσῃ
τὴν πεῖο γλυκεῖα στροφή.

27 Φεβρουαρίου 1902.

ΑΝΔΡΕΑΣ Δ. ΒΙΑΚΙΝΗΣ

θλίψεις, ἢ ὅτι εἶνε θαρράλλος κτλ, ἀφ' ὅτι στερεῖται... καρδίας ! Λέγουσα καρδίαν, δὲν ἐννοῶ βεβαίως τὸ ἀπαραίτητον ἐκεῖνο μέρος τοῦ σώματος παντὸς ὄντος, ἀλλὰ καρδίας αἰσθανομένης. Ὁφθαλμὸς ἀδακρυς ἐνδεικνύει τὸν μεγαλύτερον ἐγωισμόν, τὴν στεριότεραν καρδίαν. Ποτὲ μὴν ἐμπιστεύεσθε εἰς ἄνθρωπον, εἴτε ἀνὴρ εἶνε εἴτε γυνή, μηδέποτε δακρυσάνα

Ἐν δάκρυ ἀξίζει ὄσον ἢ εὐγενεστέρα διάνοια, ἢ ἀγγελικώτερα καρδία, διότι ἀμφότερα περικλείει.

Ἐάν φίλος τις σᾶς ἐδώρῃ μικρὸν κόσμημα ἐκ μαργαριτῶν πόσον θὰ εὐχαριστεῖσθε, πόσον θὰ τὸν πύγνωνομενίται. Καὶ ὁμως οὐδέποτε ἐσυλλογίσθητε νὰ εὐχαριστήσετε τὸν θεῖον δωρητὴν τῶν μυριάκις πολυτιμοτέρων αὐτῶν μαργαριτῶν, τοὺς ἐποιοὺς ἐν τῇ ἀπειρῷ αὐτοῦ σοφίᾳ καὶ ἀγαθότητι μᾶς ἐδώρησεν, ὡς ὑπέρτατον τεκμήριον τῆς στοργῆς τοῦ Πλάστου πρὸς τὸ πλάσμα Του

Ἐπάρχουσι καὶ δάκρυα προερχόμενα ἐκ πείσματος, ἐκ μανίας, ἐκ ζηλοτυπίας. Ἐννοεῖται πόσον σωτήρια εἶνε εἰς τὸν ἄνθρωπον κατὰ τὰς περιστάσεις ταύτας ; Ἴσως ἐάν δὲν ἐκλαιεν, ἠδύνατο ἐκ τοῦ πάθους παραφερόμενος, νὰ διαπράξῃ ἐγκλημα, νὰ προβῆ εἰς ἀπονενομημένον τι διάδημα. Ἀλλ' ἦλθον, ἀλλ' ἐπρόφθασαν τὰ δάκρυα καὶ μὲ τὴν οὐρανίαν γλῶσσάν των κατεπράυναν τὴν παραφορὰν του, ἐμαλάκωσαν τὸν θυμὸν του, ἐπρόλαβον τὴν συμφορὰν !

Καὶ εἰς πόδας ἀκόμη περιστάσεις τοῦ βίου δὲν μᾶς σώζει ἢ μικρά, ἢ ἀπαλή, ἢ διαυγῆς αὐτὴ σταγῶν !

Πολλάκις μοῦ ἔτυχεν ἐκ διαφόρων αἰτίων νὰ συγκινηθῶ τόσο, ὥστε νὰ νομίζω ὅτι κάποια χεῖρ ἀόρατος μοῦ σφίγγει τὸν λαιμὸν μετὰ πνιγμοῦ, νὰ αἰσθάνωμαι τὴν καρδίαν συσφιγγομένην, τὸ στῆθος μου πιεζόμενον, εἰς βαθμὸν ὥστε ἐάν δὲν ἐκλαιον, ἐάν δὲν ἐλύετο εἰς σταγόνας τὸ βάρος αὐτὸ τὸ ἀφόρητον τοῦ στῆθους μου δὲν θὰ ἠδυνάμην νὰ ἀνθέξω.

Καὶ αὐτὴν ἔτι τὴν χαρὰν ποσάκις δὲν μᾶς ἐβοήθησε νὰ ὑποστῶμεν ἀκινδύνως !

Σὲ θαυμάζω καὶ σὲ ἀγαπῶ καλὸν μου δάκρυ, διότι σὲ θεωρῶ ὡς τὸ ὑστάτον στῆριγμα τοῦ πόνου, τὴν εἰλικρινεστέραν ἐξάγγισιν τῆς ἀμαρτίας, τὸν εὐγλωττότερον διερμυνέα τῶν ὑψηλῶν αἰσθημάτων, τὸ ὠραιότερον στόλισμα τῶν ὀφθαλμῶν.

Ποῖον μοιολογί ἐκφράζει πιστότερον σοῦ τὸ ἄλγος τὸ μύχιον ! Πόσα δὲν λέγεις, διολισθαῖνον, ἀσταθῆς καὶ σιωπηλόν, ἐπὶ ὄχρᾶς μορφῆς, ἢ ὅποτε μόλις διαφαίνεσαι δειλὸν ὑπὸ τὰς βλεφαρίδας, μὴ θέλον νὰ προδώσῃς τὴν μυχίαν ὀδύνην, τὸ κρυφὸν μαρτύριον ;

Πάντοτε, εἴτε ἰκετεύεις, εἴτε ἐλεεῖς, εἴτε ἐρᾶσαι, εἴτε μισεῖς, εἴτε μαίνεσαι, εἴτε οἰκτερεῖς, εἴτε ζηλοτυπεῖς, εἴτε ἐγκαρτερεῖς, πάντοτε ἐγκλείεις ἀπαραμίλλον μεγαλεῖον, πάντοτε συγκινεῖς

Λέγουσιν ὅτι ὑπάρχουσι καὶ ψευδῆ δάκρυα. Πιθανὸν νὰ ὑπάρχωσι περιστάσεις ψευδεῖς, ἀλλὰ δάκρυα οὐδέποτε, ἀφοῦ τὸ δάκρυ εἶνε τέκνον τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς ψυχῆς !

Ἐν Σύρῳ τῇ 17 Μαΐου 1903.

ΜΑΡΙΑ Θ. ΧΡΥΣΗ

ΜΙΑ ΒΡΑΔΥΑ ΣΤΟ ΣΟΡΡΕΝΤΟ

ΕΙΣ ΠΡΑΞΙΝ

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον)

ΣΚΗΝΗ Χ'.

ΒΕΛΣΚΥ (μόνος)

Τί σημαίνει αὐτό; Ἰδιοτροπία!.. Πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσω ὅτι εἶναι πολὺ ἀλλόκοτος αὐτὴ ἡ γυναῖκα! Πνευματώδης, σκωπτικὴ καὶ εὐμορφὴ! Ἀλλὰ τώρα τὸ ἴδιο κάνει. Εἶναι ἀληθές ὅτι πρὸ τριῶν μηνῶν, ὅταν τὴν συνήντησα εἰς Ῥώμην, μοῦ ἐγύρισε τὸ κεφάλι, καὶ ἀκόμα τώρα, ὅταν εἶναι μπροστά μου, δὲν εἶμαι ἐντελῶς ἡσυχος. Πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσω αὐτό... Ἡ καρδιά μου ὅμως, ἂ! ξεῦρω πολὺ καλὰ τί ἔχω ἴσῃν καρδιά μου!.. Πρὸ ὀλίγου μοῦ εἶπε ὅτι μ' ἀφίνει σὲ συντροφιά τῆς Μαρίας... Μὰ ποῦ εἶναι ἡ Μαρία; (μετὰ τινα παύσιν) Μοῦ εἶπε ὅτι μπορῶ νὰ διαβάσω, ἂν μ' εὐχαριστῇ... Ἀλλὰ μπορεῖ νὰ διαβάσῃ μιὰ τέτοια βραδυά;... Καὶ ἔπειτα ἀπ' αὐτὴ τῆ συνομιλία!... (πλησιάζει πρὸς τὸ παράθυρον). Θεέ! Τί λαμπρὴ νυχτιά!... (Ἡ Μαρία εἰσέρχεται ἀπὸ τὸν κοιτῶνα, παρατηρεῖ ἐπὶ τινα στιγμὴν τὸν Βέλσκυ καὶ ἔρχεται ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δωματίου).

ΣΚΗΝΗ ΧΙ'.

ΜΑΡΙΑ, ΒΕΛΣΚΥ, καὶ ὀλίγον κατόπιν ὁ ΤΡΟΒΑΔΟΥΡΟΣ

ΒΕΛΣΚΥ (παρατηρῶν τὴν Μαρίαν)

Ἄ! Σεῖς, Μαρία Παυλέδνα... Ποῦ εἴσατε;

ΜΑΡΙΑ (δεικνύουσα τὸν κοιτῶνα)

Ἡ...θεία μου μοῦ εἶπε ν' ἀλλάξω φόρεμα.

ΒΕΛΣΚΥ (ἐξετάζων αὐτήν)

Ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ὅτι εἶναι τὸ ἴδιο...

ΜΑΡΙΑ

Ἡ θεία μου μοῦ εἶπε νὰ φορέσω ἄλλο φόρεμα γιὰ νὰ μενῇ μόνη μετὰ τὸν κ. Ἀθακῶφ... ἀλλὰ ποῦ εἶναι τώρα;

ΒΕΛΣΚΥ

Μετὰ τὸν κ. Ἀθακῶφ ἴσῃν περιβόλι...

ΜΑΡΙΑ

Καὶ σεῖς; Γιατί δὲν ἐπήγατε μαζί τους;

ΒΕΛΣΚΥ

Ἐγώ;... Ἐπροτίμησα νὰ μείνω...

ΜΑΡΙΑ

Ἀλήθεια; (Κάθεται).

ΒΕΛΣΚΥ

Δηλαδή... αὐτὴ μοῦ εἶπε νὰ μείνω.

ΜΑΡΙΑ

Τώρα ἐννοῶ... Πτωχὲ Ἀλέξιε Νικολάεβιτς... Σὰς λυποῦμαι...

ΒΕΛΣΚΥ (πλησιάζει καὶ κάθεται πλησίον τῆς)

Γιατί; Σκέπτεσθε ἴσως ὅτι φθονῶ τὴν τύχην τοῦ κ. Ἀθακῶφ;

ΜΑΡΙΑ

Μήπως ὄχι;

ΒΕΛΣΚΥ

Δεσποινὴς Μαρία, βλέπω ὅτι καὶ σεῖς ἀκόμη ξεῦρετε τώρα νὰ ὑποκρίνεσθε...

ΜΑΡΙΑ

Δὲν σὰς ἐννοῶ... Ὁ κ. Ἀθακῶφ εἶναι ἐξαιρετός ἄνθρωπος. Δὲν εἶν' ἔτσι;

ΒΕΛΣΚΥ

Ναί!...

ΜΑΡΙΑ

... Ἀφοῦ εἶναι ἀφοσιωμένος εἰς τὴν θείαν μου...

ΒΕΛΣΚΥ

Ναί!... καὶ δι' αὐτὸν τὸν λόγον δὲν ἔπρεπε αὐτὴ νὰ τὸν βασανίξῃ, ἔτσι... Ἡ θεία σας εἶναι πρόσωπον ἐξαιρετόν, ἀλλὰ φοβερὰ φιλάρεσκος.

ΜΑΡΙΑ (παρατηροῦσα αὐτὸν)

Ὁμολογήσατε... ὅτι εἴσθε πολὺ δυσάρεστημένος ἐναντίον τῆς, διότι σὰς ἄφησε μόνον...

ΒΕΛΣΚΥ

Πάλι;

ΜΑΡΙΑ

Μὰ προηγουμένως δὲν εἴχατε τὴν ἴδια ἰδέα γιὰ τὴ θεία μου.

ΒΕΛΣΚΥ

Προηγουμένως!... Ἀναμφιβόλως!... Ἐνθυμοῦμαι πολὺ καλὰ ὅταν σὰς ἐγνώρισα γιὰ πρώτην φοράν τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ἀποκρηῆς, σὰς εἶδα μετὰ τὴ θεία σας σ' ἓνα θεωρεῖο, ἴσῃν Ἰπποδρόμιο... Δὲν ἐλησμόνησα τί ἐντύπωσι παρήγαγεν ἡ θεία σας ἐπ' ἐμοῦ...

ΜΑΡΙΑ

Ναί κί! ἐγὼ ἐνθυμοῦμαι, τῆς ἐπετάξατε ἓνα μπουκέτο ἀπὸ τὸ δρόμο μετὰ μιὰ πολὺ νόστιμη μηχανή... ἴσῃν ἀρχὴ φοβήθηκε, ἔπειτα ἐγέλασε καὶ πῆρε τὰ λουλούδια...

ΒΕΛΣΚΥ

Ἐνθυμεῖσθε ἐκεῖνον τὸν τζέντλεμαν... ἓνα τηλεγραφοῦλο... γυιὸν λόρδου... Καθόταν δίπλα τῆς καὶ μούγκριξε ἀξιοπρεπῶς ἀπὸ ζηλοτυπία, μετὰ ἀπ' τὴ μύτη του... σὰν βλάνας...

ΜΑΡΙΑ

Ἐνθυμοῦμαι, ἐνθυμοῦμαι...

ΒΕΛΣΚΥ

Μὰ τώρα περὶ τελείωσε... καὶ ὅμως, οὔτε τρεῖς μῆνες δὲν πέρασαν... Ἀλλ' ἀπὸ τότε ἐννόησα ὅτι ὄλαι αἱ πλάναι τῆς γυναικείας φιλαρεσκείας εἶναι μηδὲν ἀπέναντι τοῦ ἀγνοῦ θελητήρου τῆς νεότητος...

(Ἐπεται συνέχεια)

ΑΓΓΕΛΟΣ ΑΥΓΕΡΙΝΟΣ

Η ΙΧΘΥΟΠΩΛΙΣ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΜΟΥ

Θέλω νὰ σὲ ἐκδικηθῶ!

Ἄ! τὸ μέσον εὔρον εὐκόλως!

Ὅχι νὰ ἀποθάνῃς, ὄχι νὰ δυστυχήῃς, ὄχι μυριάκις ὄχι τοιαῦται ἐκδικήσεις. Θέλω ἐκδικήσιν σκληρὰν, ἀποτρόπαιον. Θέλω ἐκδικήσιν αἰμοχαρῆ ὅσον καὶ ὀδυνηρὰν. Θέλω ἐκδικήσιν ὄχι τίγρεως ἀλλὰ ἀγάπης.

Τέλος θέλω νὰ σὲ ἐκδικηθῶ ἰδιοτρόπως, ἀλαζόνως, ὅπως ἀλαζῶν εἶναι καὶ ἡ ψυχὴ μου, ὅπως ἐγωιστῆς σοὶ φαίνομαι, νομίζεις.

Ναί!

Δὲν ἐπιθυμῶ ν' ἀποθάνῃς, διότι θὰ παύσῃς τότε νὰ ὑποφέρῃς.

Δὲν θέλω νὰ δυστυχήῃς διότι θὰ μοῦ βαρύνῃς τὴν συνείδησιν.

Δὲν θέλω νὰ κατατεῖκεσαι ὑπὸ ἀγνώστου καὶ σκληρῆς ἀσθενείας καὶ τὸ σῶμά σου τὸ εὐγραμ-

μον νὰ ἀσπαιρῇ ὑπὸ τοὺς φρικτοὺς πόνους καὶ τὰς βιαίας ἀλγηδόνας.

ὦ! ὄχι!

Καὶ ἐν τούτοις ποθῶ μιαν ἐκδίκησιν, ἐκδίκησιν τρομερὰν, πρωτότυπον.

Ναί!

Αὐτὴν τὴν ἐκδίκησιν τὴν φυλάσσω διὰ σέ, τὴν φυλάσσω διὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς σου, οἵτινες θὰ τὴν βλέπωσι μετὰ τὰς μελανότερας γραμμὰς τῆς σφοδρότητός τῆς.

Θέλω νὰ ζῆς εὐδαίμων ἐν τῷ οἴκῳ σου, ὅπου τὰ μικρὰ τέκνα σου, οἱ ἄγγελοι ἐκεῖνοι εὐτυχοῦς οικογενείας νὰ παίζωσι χαρμολύπῳ ὑπὸ τὰ μητρικὰ καὶ φιλόστοργα ὄμματά σου.

Θέλω νὰ ἀπολαύσῃς πᾶσαν εὐτυχίαν, πάντα πλοῦτον! Νὰ ζῆς ἐν εὐμαρείᾳ, νὰ διάγῃς ὡς ἡ πλουσιωτέρα τῶν γυναικῶν καὶ νὰ ἔχῃς σύζυγον ἀγαπῶντά σε παραφόρως.

Νὰ σὲ λατρεύῃ ὡς θεάν του καὶ σὺ νὰ τὸν ἀγαπᾷς μετὰ τὸ ἴδιον αἶσθημα.

Νά ζῆς τέλος ἐν πλήρη ἁρμονίᾳ.
Καὶ τότε, ὦ τότε, τὰς στιγμὰς αὐτάς, — ὅπο
σον τὰς αἰσθανομαί ἐγγιζούσας, — ἐν τῷ μέσῳ
τῆς εὐτυχίας σου, νὰ προδῶν εἰς ἄνθρωπος
ἄφελος, ἔρημος, δυστυχῆς, ἀσθενῆς.

Νὰ σὲ παρατηρήσῃ ἐπὶ μίαν στιγμὴν εἰς
τοὺς ὀφθαλμούς, μὲ βλέμμα δυστυχῶς ἐρῶντος
καὶ τὸ βλέμμα ἐκεῖνο νὰ σοῦ διαπεράσῃ τὴν
καρδίαν ὡς δύστομος μάχαιρα.

Νὰ φρικιάσῃ καὶ ἐν μέσῳ τοῦ ὀργῶν σου
νὰ ἀναμνησθῆς τὴν παρελθούσαν ἐποχὴν.

Νὰ ἀναμνησθῆς τὴν ἐκφρασὴν ἄλλοτε εἰλικρινῆ
καὶ γέμοντες δι' ἐδὲ λατρείας ὀφθαλμοὶ ἐκεῖνοι
ἐνεύχον, καὶ ποῖον τότε σκληρὸν ἔλεγχον, σα-
τυρίζοντα.

Νὰ ἀναμνησθῆς ὅτι τὸ βλέμμα ἐκεῖνο σὲ κα-
θίστα εὐτυχῆ ὅτε τὸ ἐνατένιζες καὶ νὰ κατα-
λαμβάνεσαι ὑπὸ φροῆκας ἀτενίζουσα αὐτὸ τότε.

Νὰ ἀναμνησθῆς ὅτι ἦτο πρότερον ὁ ἀνὴρ
ἐκεῖνος χαριεῖς, ὠραῖος, νὰ παρατηρῆς δὲ
τότε τὴν ἡλιωμένην μορφήν του καὶ νὰ τρέ-
μῃς.

Βάρος ἐπαχθὲς νὰ εὐρίσκειται εἰς τὴν καρδίαν
σου βλέπουσα διαβαίνοντα ἐκεῖνον ὅστις θερ-
μῶς σὲ ἠγάπα μὲ κλονιζόμενον βῆμα καὶ ἀσθε-
νοῦντα ἐκ φρικτικῆς ἀσθενείας.

Ἦ! πόσον ποθῶ νὰ γίνω φθισικὸς διὰ νὰ σὲ
τυραννήσω δι' αὐτῆς ταύτης τῆς δυστυχίας
μου!

Καὶ ὅταν σοὶ ὀψῆς ἐκεῖνος βλέμμα ἐπιπλη-
κτικόν, καὶ ὅταν θὰ σὲ κλονίσῃ ἐκ βάρων ψυ-
χῆς, τότε—φρικτικῶς ἐκδικήσεις!—τότε νὰ ἀ-
ποστραφῆς τὰ τέκνα σου καὶ νὰ μισήσῃς τὸν
σὺζυγόν σου.

Νὰ σοῦ φαίνονται ὅτι εἶναι δαίμονες ἀμφο-
τεροί, ὅτι τὰ τέκνα σου δὲν εἶναι ἰδικά σου
ἀλλὰ ξένα, νὰ νομίζῃς ὅτι ὁ σὺζυγός σου σὲ
ὑποπεύεται ἀπιστοῦσαν καὶ ὅτι ἀγαπᾷ ἄλλην.

Καὶ αὐτὰ διὰ μίαν μόνην στιγμὴν! Εἶτα νὰ
ἐπανέρχεται εἰς τὴν προτέραν σου οἰκογενεια-
κὴν γαλήνην καὶ νὰ ζῆς ἄφροντις, μέχρι τῆς
στιγμῆς, κατὰ τὴν ὁποῖαν θὰ τὸν ἐπανίδῃς,
ὅπως ὑποστῆς τὴν ἐκδικήσιν ἐκεῖνου!

Ναί!

Τὸ ποθῶ ἐκ βάθους ψυχῆς, διότι εἶσαι πλάσμα
μυδαμνόν, ψυχῆ μὴ αἰσθανομένη, καὶ νῆ!!!
Ἔρρε λοιπόν!

Ἦ μόνη τυραννία σου ἄς εἶμαι ἐγώ, ἐγώ μόνος,
ἀσθενῆς, ὠχρός, φθισικός!

ΑΓΓΕΛΟΣ ΑΡΓΟΣ

ΩΡΑΙ ΕΥΘΥΜΙΑΣ

Ὁ κ. Πικῆς, παραγγελιοδόχος καὶ ἐπιχειρηματίας
ἐν δδῷ Ἡροστράτου, προσέλαβεν ὡς ὑπάλληλον
τοῦ γραφείου του, νεαρὸν Γάλλον ἀτελῶς γνωρί-
ζοντα τὴν ἑλληνικὴν.

Ἡμέραν τινὰ τοῦ ὑπηγόρευσε μίαν εἰδοποίησιν,
προωρισμένην διὰ τὴν «Ἀστραπὴν», ὡς ἔξῃς:

«Ὁκοί διὰ πώλησιν.—Ἐπίσης πολλά ἔτοιμα μη-
χανήματα καὶ εἰδικὰ στεγασματα περιπτέρων.—
Μηχαναὶ Στέβαρ, Ἀτεστοκ, Οὔτελ, ὡς καὶ πάσαι
Μονάχου Σάπωνος· πωλεῖται ὁμοίως εἰκὼν τοῦ Σιδ-
Ἄτ.—Ἐθα παριστώσα ὄχημα τῶν θεῶν.—Ὅλα, ὡς
καὶ λέθητας σπανίως στερεοῦς, εἰς τοῦ Πικῆ τοῦ γρα-
φείου, δδδς Ἡροστράτου.»

Ὁ κ. Πικῆς ὑπηγόρευσε τὴν ἄνω διαφήμισιν χω-
ρὶς νὰ κυττάξῃ τὴν ἔγγραφον ὁπάλληλός του, ὅστις
κατόπιν λαβὼν τὸ τίμημα τῆς ἀγγελίας ἐξῆλθε.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἢ «Ἀστραπὴ» ἐδημοσίευσεν
εἰς τὴν τρίτην σελίδα τῆς τῆς ἔξῃς ἔξω φρενῶν:

«Ἡ κηδεὶα πολὺ συνεπῆς. Εἰς πολλὰ ἔτη, μά-
μη. Χάνει, μὰ τὰ καίει. Δικαστικά, γάστρα περὶ
πτεράν. Μὴ χάνετε, βαράτε 'σ τὸ κούτελο. Σκε-
πᾶστε μονάχους ἀπόνως, πολῖται ὡμοί, ὅσοι κοντοῦς
εἶδατε. Θὰ πάρῃς τόσα; Ὅχι, μὰ τὸν Θεόν. Ὁ
λαὸς κελεύει, τὰ σπᾶνει, ὥστε ρέουσι στουπὶ καὶ τὸ
γράφει ὁ νωδὸς ἤρωσ στρατοῦ.»

Ὁ δυστυχῆς Πικῆς ἀκόμα τραβᾷ τὰ μαλλιά του.

ΑΛΥΤΟΝ ΑΙΝΙΓΜΑ

ΕΝΑ ΟΝΕΙΡΟ

(Κάτω ἀπὸ μιὰ εἰκόνα.)

Τῆς ἀνοιξίς τὰ μῦρα ἀναπνέω ἀπ' τ' ἀνοιχτὸ τὸ
παραθύρι ἐξοχικοῦ σπιτιοῦ χτισμένον σὲ μικρὸν
βουνοῦ τῆ ρίζα. Κάτ' ἀπὸ πρόσαια κλαριά εἶναι
βραδυὰ ἀπ' τῆς βραδυῆς ποῦ ἀπ' τὴν ἐνθύμησι ἀνθρώ-
που ποῦ ἐπλάσθη νὰ αἰσθάνεται, δύσκολα βγαίνου.

Τὸ ἀσημένιο τὸ φεγγάρι σκίεσ ἀπ' τὰ κλωνάρια
ρίχνει ἐπάνω 'στὸ νερὸ ποῦ σιγοτρέχει κάτ' ἀπ'
τὸ ἀνοιχτὸ μου παραθύρι· θαυμάζω τὴν ὡμορφὴν εἰκόνα
ποῦ κάτ' ἀπ' τὸ λούσιμο νεράιδας ἔχει, κάτ' ἀπ' τὴ
γέννησι τῆς Ἀφροδίτης! Παρέκει ἀκούω παραπο-
νιάρικο γλυκὸ ἀηδονολάλημα καὶ βλέπω μιὰ σκιά
διαβάτη σὲ ρίζα πλατανιοῦ ἀκουμπισμένη, ποῦ στέ-
κει 'λίγο ν' ἀνασάνη. Βλέπει τ' ἀχόρταγο τὸ μάτι
καὶ ὁ λογισμὸς μου φτερουγαίει σ' ἄλλους κόσμους...
κόσμοις ποῦ αἰώνια γελᾶνε καὶ δὲν γνωρίζουν ἀπὸ
δάκρυ κι' ἀπὸ βαθεῖον στεναγμὸν. Καὶ ἡ καρδιά
εἶναι ἄδεια· μέσα 'στὰ στήθια μου κενὸ σὲν χάος· κάτ'
μου λείπει, πονῶ, χωρὶς νὰ ἔξρω τὸ γιατί. Πονῶ,
ζηλεύω... τί ζηλεύω; Μὴ τ' ἀηδονοῦ τὴν εὐτυχία,
ποῦ τὸ γλυκοαγκάλιασμα τὸ προσμένει καὶ τοῦ ται-
ριοῦ του ζεστὴ φωλιά; Τὰ μάτια μου θολώνουν καὶ
κάτω γέρνω τὴ κεφαλὴ· θέλω νὰ φύγω ἀπ' τὸ πα-
ραθύρι, ἐνῶ νὰ μείνω πάλι ποθῶ· σὲ 'λίγο βρο-
κουμὲ γυρμένους εἰς τοῦ Μορφέως τὴν ἀγκάλην...

Κοιμοῦμαι, μὰ τὸ ἀγρυπνο τῆς φαντασίας μάτι ἀπὸ
κρυφὸ καὶ σὺδεντρο μὲ φέρνει μονοπάτι, μέσα σὲ
γνώριμο τάχα τε δάσος· ἀντικρὺ μου μέσα σὲ πρᾶ-
σινα κλαριά χωμένη μιὰ καλυθούλα βρισκεται πλεγ-
μένη ἀπὸ καλάμια. Ἦ! νάτο, εἶπα μὲ τὸ νοῦ, τ'
δνειρο τῆς ζωῆς μου! Μιὰ καλυθούλα μοναχῆ, χω-
ρὶς γειτόνου μάτι, μακρὰ ἀπ' τοῦ κόσμου τῆ κρου-
γῆ, μακρὰ ἀπ' τὸ φαρμάκι, ποῦ κρούδων χεῖλῃ φι-
λικὰ! Καὶ μὲ παιδιὰστικὴ καρδιά τρέχω γιὰ νὰ
προφτάσω μὲ 'στὴ καλύθα γιὰ νὰ μιλῶ, μάξαφνα ἢ
πὸρτα ἀνοίγει καὶ βλέπω μιὰ κορασίδα· τί εἶπα; Ναί!
βλέπω ἕνα ἄγγελο ποῦ μοῦ σφαλᾷ τὸ δρόμο.
—Τί θέλεις σὺ ἐδῶ, παιδί ἐμυαλισμένον; Τί τὴ ζωὴ
παραίτησες; Ἐδῶ 'ναι τόπος ἄγιος.

—Συχώραμε, εἶπα ἄγγελε! Ἐδῶ ἐσὺ τί θέλεις; Οἱ
ἄγγελοι 'στὸν οὐρανὸ καὶ οἱ θνητοὶ 'στὸ κόσμον!

Μὰ τὰ στερνὰ τὰ λόγια μου δὲ ἔξρω ἂν τὰ
'πῆρε, γιατί ἡ γλῶσσα μ' ἔτρεμε καὶ δὲ μπορούσα
νὰ μιλῶ· τόσο ἡ ὡμορφία τῆς μὲ εἶχε θαμπομένο.
Θεέ μου! φωνὴ ἦταν ἐκεῖνη ἡ ἁρμονία μουσικῆ!

—Βλέπω τὴ ταραχὴ Σου — μοῦ εἶπε τότε —
εἶσαι καὶ σὺ ἐγώστικὸς σὲν τοὺς λοιποὺς ἀνθρώπους!
Νὰ μὴ ἴδῃτε ὡμορφο 'στὸ πρόσκαιρό Σας διάδα!
Θαρρεῖτε πῶς θὰ ζήσετε ἕνα σωρὸ αἰῶνας· νὰ τὸ
ἔχετε ἐσεῖς μονάχοι σεῖς ζητᾶτε! Γι' αὐτὸ ἐγὼ πα-
ραίτησα τοῦ κόσμου τὴ μανία καὶ μακρὰ του τώρα
ζῶ! Ναί! θέλω ἡσυχία! Βαρῆθηκα τοὺς στεναγ-
μοὺς ν' ἀκούω καὶ νὰ σφογγίζω δάκρυα, ποῦ τὸ πολὺ
βαστᾶνε, ὅσο ἀνοιξιὰτικῆς βραδυᾶς τὰ ὄνειρατα!
Ναί! εἶναι ὅλα ψέμμα· κι' ὅταν κλαῖς ἀκόμα, κι'
ὅταν νομίζεις πῶς στάζει ἡ καρδιά σου σταλαγμα-
τικῆς τὸ αἷμα, ποτέ-ποτέ μὴ πιστεύει! Ὁ ἴδιος γελᾷς
τὸν ἑαυτὸ σου! Ἀφοῦ τ' ἀνθρώπου ἡ ζωὴ τόσο
'λίγο βαστάει, πῶς νὰ πιστέψῃ πειὰ κανεὶς αἰ ὧ ν ἰ α
αἰσθήματα; Μὴ δοκιμάσῃς νὰ μοῦ 'πῆς τίποτε ψέμ-
μα πάλι, ἔχω ἀκούσει... μὰ πολλά... πολλά!...

—Συχώραμε γιὰ μιὰ στιγμὴν, ὠραία μου κοπέλλα

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ "ΕΣΠΕΡΟΥ,"

—τῆς εἶπα τότε μὲ καῦμό—δυὸ λόγια θέλω νὰ σοῦ
πῶ... Ἀλήθεια ἔχεις δίκην, γιὰ τ' ὅποιος Σ' ἀντι-
κρούσῃ, μένει σὲν καρφωμένος καὶ νὰ κινήσῃ δὲ ἴπο-
ρεῖ... Ἀλήθεια, ἡ γλυκεῖα ματιὰ σου σαῖτεύει κι' ἀνοι-
γει τῆς πληγῆς βαθεῖα... Μὴ, μὴ μὲ ἀποπέρνεις, κι'
εἶμαι παιδί χαδιάρικο δὲ ἔξρω ἀπὸ κάκια. Νὰ κύτ-
ταμε δλόκληρο τρέμω σὲν τὸ καλάμι, ἄερας σὲν
φουσομανᾷ... Δὲ σοῦ τὸ λέω ψέμματα... Νὰ τώρα δὰ
σὲ γινώρισκα καὶ πίσω νὰ γυρίσω μοῦ εἶναι πειὰ ἀδύ-
νατο... λυπήσου με καί... ἄφησε νὰ μοιράσουμε
μαζὺ τὴ μοναξιά Σου... Θὰ σ' ἀγαπῶ παντοτεινὰ,
θὰ σὺς' ἀπ' τὴ καρδιά μου καὶ τὴ στοργὴ τῆς μά-
νας καὶ τοῦ πατέρα τὸ φιλή... Δὲν 'πίστευα σὲν ἔσ-
βυνη—μοῦ εἶπε τότε ἐκεῖνη— ἡ νεότης του μπρο-
στά μου, γιατί μέσα 'στὰ στήθια του ἐνῶ γιὰ μὲ
πονοῦσε, εἰκόνα ἔκρυν' ἄλλης καὶ θὰ πιστέψω τώρα
Σέ;... Ἀλλομονο! τί ἀπονη ποῦ εἶσαι, τῆς εἶπα μὲ
λαχτάρια

—Ἄς εἶναι, ἂν ἀληθινὰ πονεῖς ἐσὺ γιὰ μένα, νὰ,
μοῦπε, ἐκεῖνο τὸ γιαιτρικό. Βλέπεις τὸ ποταμάκι ποῦ
κελαρύζει ἴσους καὶ τὸ κελάρυσμά του, μόλις ἐδῶ
ἀκούγεται; Πῆγαινε πῆε λιγάκι καὶ θὰ πεισθῶ ἂν
μ' ἀγαπάς.

Ἐτρέξα μὲ λαχτάρια καὶ μὲ τὴ χούφτα ἔφτασα
'λίγο νερὸ καὶ ἦπα. Ἄχ! ποῦνε τ' ὡμορφο δάσος;
ποῦ εἶναι ἡ καλύθα τῆς; Τάχασα ἀπὸ μπροστά
μου! Μοῦ εἶχε δεῖξει ἡ Μάγισσα τὸ ποτάμι τῆς Λή-
θης! Ἦπια τῆς Λήθης τὸ νερό!

***

Ξυπνῶ τὴ καρδιά μου μιὰ πλάκα μολυβένια νοῦ-
θω νὰ σφίγγῃ καὶ κρῦος ἰδρώτας μὲ λούζει. Θυμιά-
μαί τ' ἔνειρο καὶ κείνη τὴ θυμιάμα! Ἀλοῖμονο
ἀπὸ 'κεῖνον ποῦ σ' ἔνειρο τοῦ ἀγάπησε!

ΚΑΛΥΒΗ ΤΗΣ ΕΡΗΜΙΤΙΔΟΣ

ΑΡΧΑΙΡΕΣΙΑΙ

“ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΤΥΠΟΥ,”

Γενομένων ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ «Ἑλληνισμοῦ»
τῶν ἀρχαιρεσιῶν τοῦ συνδέσμου ὁ «Ἑλληνικὸς
Περιοδικὸς Τύπος» διὰ τὸ β'. ἔτος 1903—1904
ἐξελέγησαν:

Πρόεδρος ὁ κ. Φρ. Πρίντζης Διευθυντῆς τῆς
«Φύσεως», Ἀντιπρόεδρος ὁ κ. Χρ. Χρηστοβασιλῆς
Διευθυντῆς τοῦ «Ἑλληνισμοῦ», Γενικὸς Ἐφορος
ὁ κ. Δ. Καλογερόπουλος Διευθυντῆς τῆς «Πινα-
κοθήκης», Ταμίας ὁ κ. Κ. Πολύδωρος Διευθυντῆς
τῆς «Φωνῆς τῶν Κυκλάδων», Γενικὸς Γραμματεὺς
ὁ κ. Ἰωάν. Τσώκλης Διευθυντῆς τῆς «Φόρμιγγος»,
Εἰδικὸς Γραμματεὺς ὁ ἡμέτερος Διευθυντῆς κ.
Δημ. Χαρθάτης.

Σύμβουλοι: ὁ κ. Κ. Μιχαηλίδης Διευθυντῆς τῶν
«Παναθηναίων», ὁ κ. Ν. Παπαδόπουλος Διευθυντῆς
τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων», ὁ κ. Σ. Βλαβια-
νὸς Διευθυντῆς τῆς «Ψυχιατρικῆς Ἐπιθεωρήσεως»,
ὁ κ. Σπ. Δουκᾶκης Διευθυντῆς τῆς «Δημοτικῆς
Ἐκπαιδεύσεως», ὁ κ. Ἰωάν. Μάμμος Διευθυντῆς
τῆς «Ἀρμονίας», ὁ κ. Κ. Ναύλερης Διευθυντῆς
τῆς «Τεγέας».

Ἐξεταστικὴ Ἐπιτροπὴ διὰ τὸ ἔτος 1902 οἱ κ.
κ. Χ. Χρηστοβασιλῆς, Δ. Χαρθάτης καὶ Κ. Ναύ-
λερης.

Καὶ ἐπὶ τῆς διοργανώσεως τῆς ἐφεταινῆς ἐορτῆς
τοῦ Συνδέσμου οἱ κ. κ. Κ. Πολύδωρος, Ἰωάννης
Τσώκλης καὶ Δ. Κ. Χαρθάτης.

Δραχ. 8. κλπ. φίλιτον Ἄλυτον Αἰνίγμα ἐλή-
φθησαν καὶ σὲ εὐχαριστοῦμεν τὰ μέγιστα.

«Ἀγαπητὲ «Ἐσπερο», μᾶς γράφει ἡ φιλιτάτη Λύρα
τοῦ Ὀρφῆως, αἱ ἐξετάσεις μου πλησιάζουν καὶ ἔγω
μεγάλην χαρὰν καθότι θὰ ἀφοσιωθῶ πλέον εἰς σέ.
Οὐδὲν ἄλλο ἀπὸ τοῦδε θὰ μὲ ἀπασχολῇ εἰμὴ ἡ ἀνάγνω-
σις τῶν περιεχομένων σου καὶ ἡ φροντίς, ὅπως ἐγγράφω
ὅσους δυνήθω περισσοτέρους συνδρομητάς. Ἐπειδὴ σὲ
ἠγάπησα πολὺ συμμερίζομαι καὶ ἐγὼ ὀλοφύχως τὴν
ιδεάν τοῦ Ἄλυτου Αἰνίγματος καὶ εὐχόμαι ὅπως
ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον αὐθῆθουν αἱ σελίδες σου». Πολὺ
σὲ εὐχαριστοῦμεν, φιλιτάτη Λύρα τοῦ Ὀρφῆως
διὰ τοὺς καλοὺς σου λόγους. Λύσεις καὶ τῶν δύο ὁ-
μοῦ φύλλον ἐλήφθησαν ὡς καὶ δραχ. 4.

Δι' ἐκεῖνο τὸ ὅποιον μᾶς ἐρωτᾶτε, φιλιτάτη Ἀχόρ-
ταγῆ Ἀγάπη, ἐπιτρέπεται. Διὰ τὴν βραδύτητα τῆς
λήψεως τῶν φύλλον δὲν παύομεν ἡμεῖς ἀλλὰ τὸ προ-
κομίζομεν μας Ταχυδρομεῖον μὲ τὰ καλλιμάρ-
μαρα μέγαρά του.

Ὁ Ἀρχηγὸς τῶν Ζιζανίων μᾶς γράφει: «Μετὰ
μεγάλῃς μου λύπης εἶδον, φίλτατε «Ἐσπερο», εἰς τὸ
προηγούμενον φύλλον σου ὅτι ἡ Καρδιά Γρανίτης
ἐξέφερον ἀντιπάθειαν πρὸς τὰ Ζιζάνια καὶ δι' τῆς
Νεολογίας ἐπειδὴ λοιπὸν τυγχάνω Ἀρχηγὸς τῶν
Ζιζανίων, προσκαλῶ ταῦτα ὑπὸ τὴν σημαίαν μου,
ὅπως ἐκδικηθῶμεν τὴν ὀφθεισαν Δίδα καθόσον προσε-
βλήθημεν σφόδρα εἰς ἅπαντας τοὺς συνδρομητάς.

Ἐλλείπον φύλλον ἐστάλη, Αἰθριε Οὐρανέ· εὐχα-
ριστοῦμεν διὰ τὰς εὐχάς.

Εὐχαρίστως ἐγκρίνομεν τὰ ψευδώνυμά σας, Σελη-
νοφώτιστος Νύξ, Πειραιῶτα, Ρωμαῖτε, Τάλαινα Καρ-
διά, Ἀνέκφραστε Ἐρως καὶ Γάστρων δὲ Βαλιέρ.

Ἐπιστολή σας ἐλήφθη, Ἀρτεμις Κ. Παπαδοπού-
λου. Δὲν ἐδημοσιεύσαμεν ὅμως τὸ ἔργον σας καθότι
εἶχε συμπληρωθῆ, ὅταν ἐλήφθη ἡ ἐπιστολή σας, ἡ
ὕλη τοῦ φύλλου.

κ. Δ. Συνοδινόν, Πειραιᾶ. Ἔργον σας καλὸν
καὶ δημοσιευθήσεται.

Συνδρομὴ σας ἐλήφθη, Βασιλεῦ τοῦ Ἄργους, καὶ
σᾶς εὐχαριστοῦμεν ὡς καὶ διὰ τοὺς καλοὺς ὑπὲρ τοῦ
«Ἐσπέρου» ὑμῶν λόγους. Τὰς «Ἀνεμώνας» τοῦ Ἄλυ-
του Αἰνίγματος δὲν δυνάμεθα νὰ σᾶς ἀποστείλωμεν
καθόσον ἦτο πρωταπριλιάτικο ψέμμα (ἴδετε θον φύλ-
λον). Μ α ρ μ α ρ υ γ α ἰ ἐστάλησαν ἀμέσως.

Καὶ ἡ Τρικυμιώδης Θάλασσα μᾶς γράφει ὅτι ἐνα-
γωνίως περιμένει τὴν αὐξήσιν τοῦ φύλλου.

Λεπτὰ 50 ἐλήφθησαν, Βασιλίσσα τῆς Καλλονῆς.

Πολὺ μᾶς ἐλυπήσατε καὶ μᾶς προσεβάλετε διὰ τῆς
ἐπιστολῆς σας, Ἀρχηγέ Γυμνασιοπαίδων. Τί θέ-
λετε νὰ κάμωμεν ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει χώρος; νὰ γε-
μισομεν ὅλον τὸ φύλλον μόνον δι' ἀλληλογραφίας;
Δρ. 1 ἐλήφθη· εὐχαριστοῦμεν.

Οἱ περὶ ὧν μᾶς ἐρωτᾶς, φίλτατε Εὐρώτα, δὲν
τυγχάνουσι συνδρομηταί μας. Πνευματικῆς Ἀσκήσεως
ἀναμένομεν καὶ σὲ εὐχαριστοῦμεν ἐκ τῶν προτέρων
δι' ὑποσχθέντας συνδρομητάς.

Ἐπιστολή σου ἐλήφθη, φίλτατε Βανδεργαάτ
Κόπλι.

κ. Μιχ. Γλυτσόν, Πειραιᾶ. Ἀνησυχοῦμεν
τὰ μέγιστα στερούμενοι εἰδήσεών σας. Ἀναμένομεν
ταχεῖαν ἀπάντησίν σας.

Ἀντίτιμον 7 Μ α ρ μ α ρ υ γ ῶ ν ἐλήφθη, φιλιτάτη
Λεωφόρος Ἀθηνᾶς καὶ σὲ εὐχαριστοῦμεν. Ἀναμέ-
νομεν τὴν φωτογραφίαν σου ὅπως δημοσιεύσαμεν τὴν
εἰκόνα σου εἰς προσεχῆς φύλλον.

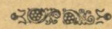
Ἐπιστολήν σου ἐλάβομεν, φίλτατε Ἐκδικητᾶ.

κ. Παν. Πετρίτην, Πειραιᾶ. Διεύθυνσις σας
ἡλλάγη. Εὐχαριστοῦμεν ἐκ τῶν προτέρων δι' ὑπο-
σχθέντας συνδρομητάς.

Τὰ ποιήματα τοῦ Ἀλύτου Αἰνίγματος καὶ τοῦ Κύματος τοῦ Φαλήρου θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ ἐπόμενον διότι μᾶς παρουσιάσθη ἓν ἀπόσπonton.

Μαρμαρυγὰς ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: Ἡ Λύρα τοῦ Ὁρφέως, μετὰ τὴν Μινιόν, Μελαγχολικὴν Ἐρημίτιδα, Εὐράταν, Περιγητήν, Ἐστεμμένην Καλλονήν.—Ἡ Μελαγχολικὴ Ἐρημίτις μετὰ τὴν Ἐλπίδα Εὐτυχίας, Λάτριδα Μουσικῆς, Ἐνοπλον Ζιζάνιον καὶ Ἐρατεινὸν Ὀμμα.—Ἡ Μυρώεσσα Αὔρα μετὰ τὸν Συρίζοντα Ὀφιν, Καλύβην τῆς Ἐρημίτιδος, Λεωφόρον Ἀθηνᾶς, Περιγητήν, Τσίν-Τσών, Ἀρχηγὸν τῶν Ζιζάνιων καὶ Ἄλυτον Αἰνίγμα.—Ἡ Κνώφ μετὰ τὸ Λευκὸν Ἀληστον Κύμα καὶ Ζιζάνιον Νεολαίας.—Ἡ Δὸν Σατανᾶς μετὰ τὸ Λευκὸν Ἀληστον Κύμα, Τρικυμιώδη Θάλασσαν, Φθινοπωρινὴν Νυχτιαν, Καρδίαν ὑπὸ Πέτραν καὶ Ἀρχηγὸν τῶν Ζιζάνιων.—Ἡ Ποιητὴς τῶν Οὐρανίων Μελωδίων μετὰ τὴν Φιλόγελων Κόρην, Τοξότιδα Καρδίαν, Κνώφ, Βανδεργατὴν Κόπζ, Μυρώεσσαν Αὔραν, Καλύβην τῆς Ἐρημίτιδος, Ἐαρινὴν Νεφέλην, Λάτριδα τοῦ Μπεζίκ, Νύμφην τοῦ Ἀργολικοῦ, Λάτριδα τῶν Ἀνθέων καὶ Λάτριδα τοῦ Ὠδείου.—Ἡ Βανδεργατὴν Κόπζ μετὰ τὸν κ. Θεόδ. Μανουδάκην.—Ἡ Ἀγωνιώσα Καρδία μετὰ τὴν Καλύβην τῆς Ἐρημίτιδος, Πειραικὸν Σκάνδαλον, Ζιζάνιον Ἀρσκειοῦ, Λάτριδα τοῦ Ὠδείου, Λάτριδα τῶν Ἀνθέων καὶ Φιλόγελων Κόρην.—Ἡ Τοξοῦτρια Ἀρτεμις μετὰ τὸ Ἄλυτον Αἰνίγμα, Ζιζάνιον Νεολαίας, Καρδίαν ὑπὸ Πέτραν, Ζιζάνιον Ἀρσκειοῦ καὶ Τρικυμιώδη Θάλασσαν.—Τὸ Σκάνδαλον Ἀρσκειοῦ μετὰ τὸ Πειραικὸν Σκάνδαλον, Εὐτράπελον, Λεωφόρον Ἀθηνᾶς, Ἄλυτον Αἰνίγμα καὶ Δοξασμένον Στρατηγόν.—Τὸ Ἐρατεινὸν Ὀμμα μετὰ τὴν Καρδίαν ὑπὸ Πέτραν, Τρικυμιώδη Θάλασσαν καὶ Ἐραστὴν τῶν Ἀνθέων (μετὰ τὸν ὄνομα τῶν εἰ δυνατὸν).—Ἡ Ὑπερήφανος Ἑλληνίς μετὰ τὴν Ἑλλάδα, Βανδεργατὴν Κόπζ καὶ Καλύβην τῆς Ἐρημίτιδος.—Ἡ Ποδηλάτης μετὰ τὴν Λάτριδα τοῦ Ὠραίου, Μελαγχολικὴν Ἐρημίτιδα, Βασιλίδα τῶν Ἀγρίων καὶ Τρικυμιώδη Θάλασσαν.—Ἡ Βασιλὶς τῶν Ἀγρίων μετὰ τὸν Τσίν-Τσών, Ἐρατεινὸν Ὀμμα, Ἐσπερον, Ἐλπιδοφόρον Πολυτεχνιάδα καὶ Βασιλέα τῶν Ἀγρίων.—Ἡ Ἀνέκφραστος Ἐρως μετὰ τὸ Ζιζάνιον Νεολαίας.—Ἡ Ἀχόρταγῆ Ἀγάπη μετὰ τὴν Νύμφην τοῦ Ἀργολικοῦ, Κόμητα Βενεσέκλ, Καρδίαν ὑπὸ Πέτραν, Ἀρ-Νουδῶ, κ. Γερ. Κασσελίδην καὶ Καλύβην τῆς Ἐρημίτιδος.—Τὸ Ζιζάνιον Νεολαίας μετὰ τὸν Κνώφ, Ναυτοπούλαν, Καρδίαν ὑπὸ Πέτραν καὶ Ἀχόρταγῆν Ἀγάπην.—Τὸ Ἐνοπλον Ζιζάνιον μετὰ τὸ Ἄλυτον Αἰνίγμα καὶ Περιγητήν.—Ἡ Αἰθριος Οὐρανός μετὰ τὸ Πειραικὸν Σκάνδαλον, κ. Θεόδ. Κοντόν (μετὰ τὸ ψευδώνυμόν του, εἰ δυνατὸν).—Λάτριδα Μουσικῆς καὶ Σκάνδαλον Ἀρσκειοῦ (μετὰ τὸν ὄνομα τῶν εἰ δυνατὸν).—Ἡ Τρικυμιώδης Θάλασσα μετὰ τὴν Τρωθεϊσαν Καρδίαν, Δὸν Ἐστεβάν δὲ Βάργα, Τσίν-Τσών, Ἄλυτον Αἰνίγμα, Καλύβην τῆς Ἐρημίτιδος καὶ Κατακτητὴν Καρδιῶν.—Ἡ Δὸν Πατάτας μετὰ τὴν Ἀχόρταγῆν Ἀγάπην, Φιλόγελων Κόρην, ὅλα τὰ Ζιζάνια, Σκάνδαλα καὶ ὅλας τὰς Λάτριδας.—Ἡ Καλύβη τῆς Ἐρημίτιδος μετὰ τὴν Μελαγχολικὴν Ἐρημίτιδα (διὰ δύο τευχῶν, εἰ δυνατὸν).—Ἡ Πειραιώτης μετὰ τὴν Λάτριδα τοῦ Ὠραίου, Μελαγχολικὴν Ἐρημίτιδα, Σκανδαλιάραν καὶ Πάλλουσαν Καρδίαν (μετὰ τὸν ὄνομα τῶν εἰ δυνατὸν).—Ἡ Δις Ὀλγα Πατσιάδου μετὰ τὴν Δίδα Εὐτέρπην Κλωναρίδου.—Ἡ Ῥωμαντικὸς μετὰ τὴν Λάτριδα τοῦ Ὠραίου καὶ Ναυτοπούλαν.—Ἡ Τσίν-Τσών μετὰ τὸ Ἀρ-Νουδῶ, Λάτριδα Μουσικῆς, Εὐτυχὴ Θνητὴν, Χρυσασλίδα, Φάουστ καὶ Περιγητήν.—Ἡ Ῥωμαῖος μετὰ τὴν Ἐλπίδα Εὐτυχίας,

Λευκὸν Ἀληστον Κύμα, Εὐαν καὶ Τσίν-Τσών.—Ἡ Δις Ἀρτεμις Κ. Παπαδοπούλου ἐκθύμως ἐκφράζει τὴν ἐπιθυμίαν τῆς τοῦ νὰ ἀνταλλάξῃ. Μαρμαρυγὰς Ἑλληνιστὴ καὶ Γαλλιστὴ μετὰ τὸν ὀνόματι ἄτομον ἤθελε τὴν τιμῆσαι.—Ἡ Ἐστεμμένη Καλλονὴ μετὰ τὸν Ποιητὴν τῶν Οὐρανίων Μελωδίων, Βανδεργατὴν Κόπζ, Φιλόγελων Κόρην καὶ Κνώφ.—Ἡ Χρυσασλίδα μετὰ τὴν Φιλόγελων Κόρην καὶ Βανδεργατὴν Κόπζ.—Ἡ Λάτρις τοῦ Ὠραίου μετὰ τὸν Συρίζοντα Ὀφιν, Δὸν Ἐστεβάν δὲ Βάργα καὶ Χιονισμένον Παρνασσόν.—Τὸ Ἀγκάθι μετὰ τὴν Χρυσασλίδα, Φθινοπωρινὴν Νυχτιαν, Καλύβην τῆς Ἐρημίτιδος καὶ Λεωφόρον Ἀθηνᾶς.—Ἡ Λεωφόρος Ἀθηνᾶς μετὰ τὸν Φρά Διάβολον, Ἄλυτον Αἰνίγμα, Κύμα τοῦ Φαλήρου, Περιγητήν, Μοῦσαν Θάλειαν καὶ Ἑλλάδα (μετὰ τὸν ὄνομα τῆς, εἰ δυνατὸν).—Ἡ Δις Ὀλγα Πατσιάδου μετὰ τὴν Δίδα Μαρίαν Μπελλόνιαν καὶ Δίδα Τζέμμαν Σίδωριτς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκατὶ μέχρι τῆς 10ης Ἰουλίου ε. ε.

80. Λεξιγραφίος.

Τὸ μὲν πρῶτόν μου, ὦ λύτα, εἶναι ἀριθμητικόν. Στολισμὸς δὲ εἶναι τῆς λέξεως ἐπιπλοὺν τῶν αἰθουσῶν, τ' ὅλον ὅμως ἀποφεύγουσιν ζῶα καὶ ἄνθρωποι κοινῶς, Ἐπειδ' εἰμ' αἰχμαλωσίας αὐτουργὸς παντοτεινός.

Ἐπιπλοὺν ἐπὶ τῆς λέξεως τ. ὀφείλει.

81. Στοιχειογράφος.

Παραθέτει γράμμα μόνον, ἐν τῷ μέσῳ δύο μορίων, καὶ εὐθὺς γέννημα μυθώδες! βλέπετε, λύτα, ἀναδῶν!

Ἐπιπλοὺν ἐπὶ τῷ Μενεξιδότῳ Μπουκετακι.

82-84. Μεταμορφώσεις.

Ἡ Μῆλος διὰ πέντε μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ Κύπρος.
Ἡ Εὐφυὴς δι' ὀκτώ μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ Βλάξ.
Ἡ Νέα διὰ τεσσάρων μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ Γραῖα.

Ἐπιπλοὺν ἐπὶ τῆς λέξεως Ἀθηνᾶς.

85. Πρόβλημα ἀριθμητικόν.

Ἐν τινι συναναστροφῇ, γενομένου λόγου περὶ πειρίστων συμπτώσεων, ἐδιηγεῖτό τις ὅτι ἐν ἔτει 1808 τὰ ἔτη τοῦ πάππου του ἀπετέλουν ἀκριβῶς τὸ ἄθροισμα τῶν τεσσάρων ἀριθμῶν τοῦ ἔτους τῆς γεννήσεώς του. Ζητεῖται ποίας ἡλικίας ἦτο ὁ πάππος του, καὶ κατὰ ποῖον ἔτος ἐγεννήθη;

Ἐπιπλοὺν ἐπὶ τῆς λέξεως Ἐστεμμένης Καλλονῆς.

86. Ἑλλειπώδης.

αεω — εω — οα — εεα.

Ἐπιπλοὺν ἐπὶ τῆς λέξεως Ἀσπιδόφου Ἀθηνᾶς.

87. Φωνηεντόλιπον.

τς — τ — κς — ρς — φλξ.

Ἐπιπλοὺν ἐπὶ τῆς λέξεως τοῦ Ὁρφέως.

88. Φύρδην μέγδην.

ατ αιδίπα ζιπαε.

Ἐπιπλοὺν ἐπὶ τῆς λέξεως τοῦ Ἀρσκειοῦ.

89. Σύνθετος Γρέφος.

Τὰ μεταξὺ γράμματα δύο θεῶν ὡς καὶ τ' ἀρχικὰ δύο γήσων ἀποτελοῦσι γρέφον.

Ἐπιπλοὺν ἐπὶ τῆς λέξεως Ἀσπιδόφου Ἀθηνᾶς.

90. Γρέφος.

η ν
η το η ΝΤΙ ἡ νέα * ν σθ ν ἴα.
η ν

Ἐπιπλοὺν ἐπὶ τῆς λέξεως Περιγητῆ.

Τέλος τοῦ β'. διαγωνισμοῦ τῶν λύσεων.